

А н т е н и

ИНСТИТУТ ЗА
ЛИТЕРАТУРА

Въ студените антени зънгатъ.
Надъ тѣхъ небето ниско е над-
виснало.
И азъ не спя и тѣ не ще за-
спятъ
замаяни отъ новихъ и
мисли.

Като ося въ ухитъ ще бръмчатъ
гласътъ на тѣхъ и зисестъ
агитаторъ
ще свѣтне яростъ въ мекитъ
очи
и после ще обърне
кондуктора,

3
Ще плува въ сакофанена мъгла
на негърката въ ритма
отсѣченъ
ще се люлѣятъ тръпнитъ
бедрата...
Нима това си ти човѣчество?

5
То, сѣкашъ, че живота ни
тече
спокойно като Дунавъ
въ равнината
Развѣй си черния перчемъ
и се надбѣгвай съ пролѣ-
тния вѣтръ.

4
Като чели въ тропическия ~~шумъ~~
пекъ,
подъ тези тежки куполъ
на небето
се ражда черния човѣкъ
за екзотиченъ денеръ въ
кабаретата

Не слушай какъ въ студените зънгатъ
презъ тази нощъ антени отчитливо!
и азъ не спя и тѣ не ще заспятъ
и ти не ще заспишъ човѣчество.

